

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Summè evitandi, & timendi sunt, qui arguere volunt devotionem erga sanctissimam Virginem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

§. I.

*Summè evitandi & timendi sunt, qui arguere
volunt devotionem erga Sanctissimam Virginem.*

Oleaster in **cap. 15.**
Nam.
IN antiquâ lege designaverat
DEVS certas civitates Refugij,
ubi omnes, qui rei erant mortis
ob commissum aliquod homici-
dium inopinatum, certissimi erant
de salvandâ vitâ suâ, quando illuc
fese recipiebant. Et oleaster re-
censet, sicut desumpsit ex antiquis
monumentis Hebræorum, quòd
DEVS, ut facile redderet hoc sa-
lutaris remedium miseris, mandave-
rit duo: Primum, ut omnes viæ,
quæ ducebant ad civitates illas,
redderentur planæ & faciles: Se-
cundum, ut, ubi occurrerent bi-
via vel trivium, quæ possent aliquem
directo tramite abducere, vel du-
bium de rectâ semitâ injicere, illic
collocaretur columna, quæ viam
monstraret, ut nemo aberrare pos-
set. Hoc sanè ingentis misericor-
diæ erat opus tempore legis, quæ
nonnisi rigorem spondebat.

Sanctissima
Virgo est
vera Civitas
Refugij
pro pecca-
toribus
Revelat.
lib. 6.
Verùm figura id erat, inquit
Sancti Patres, quæ pollicebatur
nobis in Lege gratiæ magnam
quondam Civitatem Refugij sem-
per apertam, ad recipiendum mi-
seros peccatores, semperque di-
spositam ad conferendum ipsis cer-
titudinem salutis. Civitas hæc Re-
fugij est Sanctissima Virgo, uti af-
firmat sanctus Joannes Damasce-
nus, & sicut ipsamet revelavit

Sanctæ Birgittæ, dicens illi: Nemo
infelix ita oneratus est criminibus,
qui spoliatur subsidio maternæ
pietatis meæ, quique, si ad me
confugerit, non revertatur ad
DEUM per Intercessionem meam,
& tandem divinam ipsius obtineat
misericordiam. Intelligis hoc be-
ne infelix peccator, & credis id
firmiter.

Eccur igitur vecordi pusillanimitate
dejeceris? Cur parùm abest,
quin in ipsam agaris desperatio-
nem? Eccur te ipsum fermè ob-
ruis immani mole tuorum crimi-
num? Surge, ambula, curre, sal-
va te in hæc nostrâ Civitate Refu-
gij, in quâ certus es, te non peri-
turum: Porrige manus ad Matrem
Misericordiæ, clama ad ipsam ex
medullis animæ tuæ, & ex intimo
ingemiscens Cordis tui: Refu-
gium peccatorum! Refugium pec-
catorum! O asylum infelicium pec-
catorum! O amabilis Civitas Re-
fugij, ubi scelerati inveniunt secu-
ritatem animarum suarum, & abo-
litionem suorum Criminum! de-
fende me ab inimicis meis, & cu-
stodi me à rigoribus Justitiæ DEI,
& fac, ut dum intorquet omnem
suam iracundiam adversum pecca-
ta mea, non disperdat pauperem
peccatorem. Ita, privilegium hoc
est,

est; Admirabilis hujus Civitatis Refugij, modò confugeris intra muros ipsius, non habes, quòd metuas; Sed ne metuas egredi ex illà, modò ejicias peccatum è penetralibus cordis tui; incassum opponet se Dæmon, nihil hinc poterit.

Volebat Deus faciles & securas reddi vias, volentibus se salvare in Civitatibus Refugij; & modò vult omnibus esse accessum tam facilem ad Matrem Misericordiæ (quæ vera est nostri Civitas Refugij) ut parvuli etiam infantes noverint viam, quæ ducit ad ipsam, mox ubi cæperint ambulare: Illicò enim pronuntiate docentur *Ave MARIA*, ubi primùm didicerint aliqua effingere verba; per quod mox à teneris instruuntur sanctissimam invocare Virginem; Et tandem hæc maximà ex parte est oratio; quam frequentius persolvunt per totum decursum vitæ suæ.

Inveniuntur autem & bivia in vijs eorum, id est, viz obliquæ, quæ volent abducere eos, & avertere à devotione erga Sanctissimam Virginem: Eheu! adhuc in malè auspicato nostro sæculo inveniuntur, qui sub falso obtentu speciosæ pietatis, quæ æmulari videtur gloriam JESU Christi, se opponunt gloriæ sanctissimæ Matris ipsius, quasi Filii & Mater utriusque sui non amarent gloriam, & infirmitas Zelotypiæ humanæ accessum haberet ad corda ipsorum.

Ante aliquot annos astiti cuidam Concioni in celebri aliquo loco com-
ram frequenti coronâ populi, quàm
declamabât Vir quidem spectabi-
lem tenentis locum in Ecclesiâ, qui-
que sui temporis habebatur oracu-
lum. Audivi tunc loquentem ip-
sum de devotione erga Sanctissi-
mam Virgineam, ea omninò ratio-
ne, quasi cuperet ipsam reprehende-
dere, volendo tamen à publicâ
censurâ se reddere immunem: Et
ecce dolum, quo utebatur, & ma-
litiolam eloquentiæ ipsius frau-
dem.

Movebat quæstionem; Quidnam esset devotio? Devotio, inquit, fratres mei, est actus virtutis Religionis: Jam religio respicit Deum; Devotio ergò similiter Deum respicit; erga Deum igitur habere oportet devotionem. His dictis siluit paulisper, ut tantò melius observarent auditores totum hoc principium, quòd ponebat, cuique superadficare volebat totum suum machinamentum: Exin interrogabat eos voce familiari: Intelligitis bene hoc? advertitis bene, quid vobis dicam, quòd nempè erga Deum oporteat esse devotum? Et ex hoc resumens suum discursum tònò quodam imperioso; ubi sunt, inquit, ij, qui dicant se esse devotos Sancto Petro, devotos Sancto Joanni, devotos Virgini? Exin profundè inclinans se versùs auditorium, aperuit totam amplitudinem oris sui, quæ
erat

Historia
memoran-
da, sed de-
ploranda,
cujus celsis
oculatus est
Auctor.

Advert
horren
scandal

erat à naturâ admodum magno, & voce, quæ referebat paulisper mugitum tauri, interrogavit eos: Hem, an Sanctus Petrus est Deus? longiusculo tempore ultimam producens syllabam, ut tantò majorem conciliaret commotionem: Et Sanctus Joannes an est Deus? Et Virgo estne DEUS? Est ne illa Deus? Non, fratres mei, Virgo non est Deus, non, ipsa non est Deus, erga Deum oportet esse devotum, Virgo non est Deus: post hæc totum erectum se tenens, arripit duâbus manibus quadratum suum pileolum, ipsumque collocans ad extremitatem pulpiti, se disposuit ad faciendum maximam quandam commotionem, ita ut omnes etiam se disponerent ad auscultandum eandem, manentes quasi suspensi, & nescientes, quid vellent dicere.

Adverte
horrendum
scandalum.

Deinde sic erectus & aperto capite, junctis manibus, & digitis Crucis in morem sibi invicem implexis, concusso fortiter capite à vehementiâ passionis ipsum agitante exclamavit ex totis viribus suis: Deus Omnipotens, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, mi Creator, & Supremæ mi Domine: Ex cunctis facultatibus animæ meæ, ex toto ardore zeli ac fervoris mei, & ex totâ fortitudine vocis meæ publico proclamo, pronuntio anathema, maledictionem, damnationem æternam in omnes, qui devotos se esse dicunt Virgini. Audivi

hoc cum duobus millibus alij, & attonitus hæsi, sicut & ipsi.

Sed ille cum probè adverteret, auditorio suo non placere tam absurdam propositionem, ut se aliquo modo extra culpam poneret, efformans gestam manu per modum contemptus, multò submissiori voce dixit, neglectam & valdè celeriter, quasi simulatè: Novi Fratres mei, distinctionem Theologorum; est devotio suprema & subalterna, suprema est pro DEO, subalterna reddi potest Virgini; & per hoc præstare se voluit securum; dicebat enim veritatem, sed afferebat tam leve fomentum pro enormi plagâ, quam fecerat, ut nemo exin fuerit mitigatus; nescio etiam, an plures id adverterint.

Scio tamen, commotionem, quam excitavit in animis, per fulminationem tam impetuosam, tamque patheticam suorum anathematurn, contra eos, qui devotos se dicunt Virgini, fuisse tam magnam, ut incola quidam Civitatis, quem noveram, domum reversus, ubi invenit sororem suam, quæ Sanctissimæ Virgini erat devotissima, mox ingenti invaserit ipsam & salvaverit injuriâ, dicens illi: Si videro deinceps unquam devotam te esse Virgini, infringam tibi caput, & si invenero penes te rotarium, projiciam id in ignem; Unam altitissiles concioni, quam audivi, nolles profectò amplius Virgini esse

ccc ccc 3 devo.

devota; siquidem id est, esse excommunicatum, &c.

Judicare jam potes ex hoc Exemplo, quod refero, sicut ipsemet vidi, quanta sit malitia hostium occultorum Virginis Sanctissimæ, quamque nocivi sint effectus, quos

suis producant fraudibus, absque comparatione peiores, quam quos profert bellum apertum manifestorum inimicorum ipsius, quibus proinde expectandum aliud non est, quam confusio æterna.

* *

§. II.

Confusio eorum, qui volunt esse devoti Sanctissimæ Virgini.

Justa reprehensio inde vororum erga sanctissimam Virginem,

Si in medio immensæ hujus gloriæ, quæ circumfundit illam, quæque ubivis impenditur illi; si in magno hoc splendore, qui ostendit illam toti Ecclesiæ, sicut ipsa apparuit Sancto Joanni, totam amictam sole; si in universali hoc concursu omnium ætatum, omnium regnorum, omnium conditionum & statuum declarantium se ipsi devotos, ipsiusque fideles servos inveniretur quisquam in particulati, qui opponere se ausus, torrenti universali, contradiceret, reprehenderet, despiceret occultè in corde suo devotionem tam sanctam, tamque approbatam & confirmatam à Deo, ab Angelis & hominibus, pro quo habendus foret? Nonne dici deberet ipsi?

Patve vermicule terræ, an subversam in te solum putas totam machinam orbis? Patve abortus nihili, an extincturum te credis gloriam, quæ replet cælum & terram? Impie emissarie inferni, quis igitur es, ut eruere contendas è

corde Christianorum, devotionem, quæ non minores radices egit in ipsorum animabus, quam illa, quæ prosequuntur ipsummet JESUM Christum? Nonne moliri te vides rem impossibilem? contra quam cum infernus jam millies vanos suos exerere tentaverit aditus, cum omnes hæreses omnem suam exonerant rabiem ad destruendum ex integro illam, quin tamen unquam imminuere illam poterint vel in minimo; imò potius servièrunt hæc omnia, sicut aquarum guttæ projectæ in fornacem fabri fertatij succendunt illam magis; tu solus non conficies id, quod omnes simul conficere non poterunt.

Nonne jam tempus sit tuum agnoscendi errorem, tuamque impotentiam? Nonne tempus sit dicendi ex affectu veri doloris & sinceræ humiliationis, id quod dixerunt Judæi è furoris & desperationis vehementiâ, postquam tantis persecutionibus profciderant JESUM

SUM